

Sygn. akt I C 974/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2020r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Michał Włodarek

Protokolant: stażysta Sara Grzegorzcyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2020r. w K.

sprawy z powództwa **N. J. (M.) (PESEL (...))**

przeciwko pozwanemu **(...) S.A. z/s w W. (KRS (...))**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z/s w W. na rzecz powódki N. J. kwotę 1.000,00zł (jeden tysiąc złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 listopada 2018r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. z/s w W. na rzecz powódki N. J. kwotę 100,00zł (sto złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz odsetkami w wysokości w stosunku rocznym odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 974/20

UZASADNIENIE

W dniu 20 maja 2020r. powódka N. J. (M.) skierowała do tut. Sądu żądania zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z/s w W. kwoty 2.000,00zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 2 października 2018r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 17 października 2018r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że w dniu 2 października 2018r. jako kierowca samochodu osobowego była uczestniczką kolizji drogowej polegającej na zderzeniu się z innym samochodem osobowym, którego kierowca był sprawcą przedmiotowego wypadku powodując powstanie u poszkodowanej uszczerbku na zdrowiu.

Powódka następnego dnia po wypadku konsultowała się w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym Wojewódzkiego Szpitala (...) w K.. U powódki zdiagnozowano skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Powódce przepisano leki oraz zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego. Powódkę skierowano również na kontrolę lekarską.

Powódka po wypadku odczuwała ból. Skutki zdarzenia miały wpływ na aktywność fizyczną powódki.

Powódka do dzisiaj odczuwa negatywne następstwa doznanego urazu w obszarze fizycznym oraz psychicznym.

Powódka dokonała zgłoszenia u pozwanego zaistnienia szkody na osobie w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego. W związku ze zgłoszeniem pozwany przeprowadził postępowanie szkodowe w ramach którego odmówił przyznania powódce zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. z/s w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował powództwo, co do zasady i co do wysokości. Pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia przez powódkę istnienia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a rodzajem, charakterem i rozmiarem doznanego uszczerbku na zdrowiu, w tym cierpienie fizycznych i psychicznych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 2 października 2018r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego powódka jako kierująca pojazdem, w wyniku zderzenia bocznego z kierującym innym samochodem doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa.

Stan niebezpieczeństwa w ruchu drogowym wytworzył kierujący pojazdem m – ki F. (...) o nr rej. (...), w ten sposób, że w sposób nieprawidłowy wykonał manewr zmiany pasa ruchu, co spowodowało uderzenie w samochód powódki m – ki O. (...) o nr rej. (...).

Na miejscu zdarzenia przeprowadzono interwencję Policji. Sprawca zdarzenia został ukarany w postępowaniu mandatowym za wykroczenie przeciwko bezpieczeństwu w ruchu.

(podsumowanie szkody k. 22, notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 23, opinia lekarska w postępowaniu likwidacyjnym k. 24, 64-67, zdjęcia k. 25-29, ustalenie wysokości szkody k. 30-31, dokumenty akt postępowania szkodowego – płyta Cd. k. 32, zeznania świadka H. R. k. 48-49, przesłuchanie powódki N. J. k. 49-50)

W dniu 3 października 2018r. powódka była konsultowana w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym Wojewódzkiego Szpitala (...) w K..

U powódki rozpoznano skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa.

Powódkę skierowano do dalszego leczenia, przepisano środki farmakologiczne oraz zlecono korzystanie z miękkiego kołnierza ortopedycznego.

Powódka konsultowała się neurologicznie oraz stosowała leki i używała kołnierza szyjnego.

Powódka nadal odczuwa negatywne skutki zdarzenia w obszarze zdrowia fizycznego i psychicznego.

(karta informacyjna szpitalnego oddziału ratunkowego k. 9, opinia lekarska w postępowaniu likwidacyjnym k. 24, 64-67, dokumenty akt postępowania szkodowego – płyta Cd. k. 32, przesłuchanie powódki N. J. k. 49-50)

W momencie zdarzenia sprawca wypadku posiadał zawartą z pozwanym (...) S.A. z/s w W. umowę odpowiedzialności cywilnej z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów.

Powódka dokonała zgłoszenia u pozwanego zaistnienia szkody na osobie i mieniu w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów. Postępowanie szkodowe zostało zarejestrowane pod numerem (...).

W związku ze zgłoszeniem pozwany przeprowadził postępowanie szkodowe i decyzją z dnia 19 listopada 2018r. zanegował swoją odpowiedzialność cywilną za szkodę na osobie i odmówił przyznania powódce zadośćuczynienia pieniężnego.

(zgłoszenie szkody k. 10, decyzja k. 11)

Za wiarygodne należało uznać zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zgromadzone w postępowaniu albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 436 § 1 kc odpowiedzialność przewidzianą w art. 435 kc ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, natomiast według reguły określonej w art. 436 § 2 kc w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2019.2214 – j.t. ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

W sytuacji gdy wypadek komunikacyjny polegał na zderzeniu się dwóch pojazdów będących w ruchu, prawną podstawę orzekania o odpowiedzialności posiadaczy pojazdów za wynikłe z tego szkody stanowi art. 436 § 2 kc w zw. z art. 415 kc. W świetle treści przepisu art. 415 kc za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie się jest źródłem powstania szkody. Czyn sprawcy pociągający za sobą odpowiedzialność cywilną musi być bezprawny, a więc niezgodny z obowiązującymi zasadami porządku prawnego, a przy tym zawiniony. Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są: powstanie szkody, zdarzenie, związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu a szkodą oraz wina sprawcy. Pod pojęciem szkody rozumie się - najogólniej rzecz biorąc - uszczerbek w dobrach prawnie chronionych osoby poszkodowanej. Element winy będzie się wyrażał przede wszystkim w sposobie poruszania się przez uczestnika kierowanym przezeń pojazdem w kontekście możliwości przypisania mu wszelkiej nieprawidłowości z punktu widzenia właściwej techniki i taktyki jazdy, zachowania należytej w danych warunkach pogodowych i drogowych ostrożności, możliwości dostrzeżenia nadjeżdżającego samochodu i uniknięcia zderzenia. – por. wyrok SN z dnia 18 listopada 2004r. w sprawie o sygn. akt I CK 242/04, opubl. L..

W celu przypisania odpowiedzialności cywilnej posiadaczowi pojazdu – musi zaistnieć adekwatny związek przyczynowy łączący ruch pojazdu ze szkodą, tj. między krzywdą a zdarzeniem ją wyrządzającym albowiem rolą oraz istotą związku przyczynowego jako przesłanki roszczenia o zadośćuczynienie jest ocena, czy doznana szkoda niemajątkowa może być normalnym skutkiem zdarzenia szkodzącego, przy czym stopień natężenia doznanej krzywdy, tj. rodzaj, charakter, długotrwałość ujemnych przeżyć, a także ich intensywność, stanowi tylko przesłankę określającą wysokość zadośćuczynienia, a nie przesłankę zasadności samego roszczenia z tego tytułu, przy przyjęciu, że treść art. 445 § 1 kc oraz art. 448 kc stanowią *lex specialis* w stosunku do art. 361 § 1 kc – por. wyrok s.apel. w Ł. (...)z dnia 11 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1184/13, opubl. L. (...)nr (...), wyrok s.apel. w B. (...) z dnia 18 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 175/14, opubl.L. (...)nr (...) wyrok s.apel. w G. (...) z dnia 12 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 8/14, opubl. L. (...) nr(...), wyrok s.apel. wK. (...) z dnia 12 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1193/13, opubl.L. (...)nr (...)

Szkoda zarówno majątkowa, jak i niemajątkowa musi pozostawać w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem w rozumieniu art. 361 § 1 kc – por. wyrok s.apel. w L. (...)z dnia 20 maja 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 968/14, opubl. L. (...) nr (...), wyrok s.apel. w B. (...) z dnia 8 kwietnia 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 959/14, opubl. L. (...) nr (...), wyrok s.apel. w W. (...)z dnia 4 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 68/14, opubl. L. (...) nr(...), wyrok s.apel. w Ł. (...)z dnia 28 października 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 824/14, opubl. L. (...)nr (...), wyrok s.apel. w L. (...) z dnia 13 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 785/13, opubl. L. (...) nr (...).

Zadośćuczynienie pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną, czyli jego rolą jest wynagrodzenie krzywdy (szkody niemajątkowej) rozumianej jako cierpienie fizyczne (ból i innego rodzaju dolegliwości) i psychiczne (ujemne odczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstrojem zdrowia), aby przynajmniej w ten sposób częściowo przywrócić równowagę zachwianą w wyniku popełnienia czynu niedozwolonego. Okoliczność powyższa powoduje, że o rozmiarze należnego zadośćuczynienia decyduje w pierwszym rzędzie rozmiar i natężenie doznanej krzywdy, tj. rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych, ich intensywność, nieodwracalność negatywnych skutków zdrowotnych, np. stopień i trwałość kalectwa, w tym potrzeby stałej rehabilitacji, zażywania środków farmakologicznych, utrata perspektyw na przyszłość, konieczność korzystania z opieki osób trzecich, poczucie wykluczenia i nieprzydatności społecznej, a ponadto prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia) oraz towarzyszące jej poczucie bezradności powodowanej koniecznością korzystania z opieki innych osób oraz nieprzydatności społecznej, a także wiek poszkodowanego, konieczność zmiany zatrudnienia, niemożność wykonywania zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej lub artystycznej, utratę kontaktów towarzyskich, zmianę trybu życia, przyzwyczajzeń, czy też sposobu spędzania wolnego czasu.

Zmierzenie rozmiaru doznanej krzywdy nie jest możliwe, gdyż krzywda stanowi subiektywne przeżycie danej osoby. Niezbędne jest wszakże odniesienie wysokości żądanej kwoty do konkretnych, obiektywnych okoliczności faktycznych w danej sprawie, a nie do subiektywnego poczucia krzywdy osoby uprawnionej.

Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne i fizyczne. Zadośćuczynienie przyznawane jest jednorazowo, zatem musi rekompensować całą krzywdę w postaci cierpień fizycznych i psychicznych już doznanych jak i tych, które w związku z doznaniem uszkodzeniem ciała wystąpią w przyszłości jako możliwe do przewidzenia następstwa czynu niedozwolonego, a także prognozę na przyszłość – por. wyrok s.apel. w W. (...) z dnia 5 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1670/13, opubl. L. (...) nr (...) wyrok s.apel. w K. (...)z dnia 27 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1622/13, opubl. L. (...) nr (...), wyrok s.apel. w L. (...) z dnia 18 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 615/14, opubl. L. (...) nr (...), wyrok s.apel. w B. (...)z dnia 6 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 457/14, opubl. L. (...) nr (...), wyrok s.apel. w Ł. (...) z dnia 5 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 936/13, opubl. L. (...)nr (...), wyrok s.apel. w Ł. (...)z dnia 11 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1593/13, opubl. L. (...) nr (...), wyrok s.apel. w Ł. (...)z dnia 13 grudnia 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 829/13, opubl. L. (...)nr (...), wyrok s.apel. w G. (...) z dnia 15 stycznia 2014r. w sprawie o sygn. akt V ACa 755/13, opubl. L. (...)nr (...)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż pomiędzy zdarzeniem i powstałą u powódki szkodą niemajątkową istnieje adekwatny związek przyczynowy, który nie pozostaje w zależności z istniejącymi u niej schorzeniami samoistnym i innymi dolegliwościami, a ocena zdiagnozowanych u powódki schorzeń powypadkowych, ich rodzaj, charakter, rozmiar, jakość, intensywność i czas trwania, wpływ na funkcjonowanie w życiu osobistym i zawodowym oraz starania o odwrócenie ujemnych następstw oceniane przez pryzmat kwantyfikatorów decydujących o wysokości zadośćuczynienia wskazują, iż przyznana przez Sąd kwota zadośćuczynienia w wysokości 1.000,00zł, których rozmiar oszacowano przy uwzględnieniu dokumentarnego materiału dowodowego określającego rodzaj, charakter i rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych powódki, nie jest rażąco niska i nadmiernie wygórowana.

Odczucie krzywdy jest pojęciem subiektywnym i niewymiernym, jednak określając wysokość zadośćuczynienia Sąd kierował się przesłankami obiektywnymi, biorąc pod uwagę szeroko rozumiane cierpienia fizyczne i psychiczne

poszkodowanego, w tym skutki jakie zdarzenie wywarło na organizmie powódki, w ograniczeniach w życiu codziennym, planach życiowych, możliwości funkcjonowania w rodzinie i w dotychczasowym środowisku. Przyznanie odpowiedniego zadośćuczynienia oznacza przyznanie takiej kwoty, która rozsądnie oceniana da się określić jako godziwa w realiach danej sprawy. Skutkiem tej oceny winno zaś być zasądzenie zadośćuczynienia, które wystarcza do złagodzenia doznanych cierpień, a zarazem nie premiuje osób o słabszej konstrukcji psychicznej, reagujących intensywniej na sytuacje traumatyczne lub też nie prowadzi do pokrzywdzenia osób o osobowości zamkniętej, kumulującej w sobie wewnętrzne emocje.

W szczególności Sąd miał na względzie rodzaj, charakter i rozmiar doznanej krzywdy, w tym cierpień fizycznych i psychicznych, w szczególności rozciągnięty w czasie i odczuwany ból oraz proces leczenia i rehabilitacji i jego rezultaty oraz wpływ zdarzenia na bieżące funkcjonowanie powódki, w tym jej obszar zawodowy.

Kwota zadośćuczynienia nie może stanowić źródła wzbogacenia dla poszkodowanego, a jedynym kryterium dla oceny wysokości zasądzanego zadośćuczynienia jest rozmiar krzywdy doznanej przez poszkodowanego. Zadośćuczynienie powinno być bowiem zarazem środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiarów krzywdy, winna ona uwzględniać aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczności, w której przebywa pokrzywdzony, przy czym rozmiar szkody niemajątkowej, ustala się, uwzględniając moment wyrokowania. – por. wyrok SN z dnia 29 sierpnia 2013r. w sprawie o sygn. akt I CSK 667/12, opubl. L. (...) nr (...), wyrok s.apel. w W. (...) z dnia 17 kwietnia 2013r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 974/12, opubl. L. (...)nr (...) wyrok s.apel. w K. (...) z dnia 16 kwietnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 940/13, opubl. L. (...) nr (...) wyrok SN z dnia 24 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt II CSK 595/13, opubl. (...) nr (...).

W tym miejscu należy wskazać, iż powódka zaniechała wskazania dowodów, których przeprowadzenie mogłoby zmienić i zwiększyć obraz doznanych przez nią cierpień fizycznych i psychicznych.

Obowiązkiem stron postępowania było w ramach procesu przed Sądem przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzą roszczenia (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność ich twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskabyła aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. L. (...)nr (...)).

Dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne.

Opóźnienie świadczenia odszkodowawczego następuje, jeżeli dłużnik nie spełni świadczenia niezwłocznie po wezwaniu go przez wierzyciela i od tej chwili należą się wierzycielowi odsetki. W razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki należą się poszkodowanemu już od chwili zgłoszenia roszczenia o zapłatę odszkodowania, w tej bowiem chwili staje się, zgodnie z art. 455 kc, wymagalny obowiązek spełnienia świadczenia odszkodowawczego. – por. wyrok s.apel. w W. (...)z dnia 18 stycznia 2013r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 1150/12, opubl. L. (...) nr (...), wyrok SN z dnia 8 lutego 2012r. w sprawie o sygn. akt V CSK 57/11, opubl. L. (...) nr (...).

Wymagalne roszczenie o zadośćuczynienie powoduje stan opóźnienia po jego sprecyzowaniu co do wysokości i wezwaniu dłużnika do zapłaty konkretnej kwoty z tego tytułu – por. wyrok s.apel. w Rzeszowie z dnia 15 maja 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 77/14, opubl. L. (...) nr(...)

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc.

Odsetki na podstawie art. 481 kc należą się jeżeli zobowiązany nie płaci należnego zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub art. 455 kc. Nie sprzeciwia się temu okoliczność, że zasądzenie

zadośćuczynienia jest fakultatywne, a jego wysokość zależy od oceny sądu oraz, że do zadośćuczynienia stosuje się art. 363 § 2 kc albowiem orzeczenie sądu przyznające zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, nie zaś konstytutywnego. W świetle art. 455 kc roszczenie o zadośćuczynienie, jako roszczenie pieniężne - w przypadku braku oznaczenia terminu spełnienia świadczenia - staje się wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty. Stąd też odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu należą się już od tej chwili, czemu nie stoi na przeszkodzie to, że wysokość świadczenia jest ostatecznie kształtowana przez sąd. – por. wyrok s.apel. w R. (...) z dnia 29 sierpnia 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 203/13, opubl. L. (...)nr (...), wyrok s. apel.w L. (...) z dnia 27 marca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 807/12, opubl. L. (...)nr (...), wyrok s.apel. wŁ. (...)z dnia 9 stycznia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 459/13, opubl. L. (...) nr (...)

Sąd miał przy tym również na względzie treść art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2019.2214 – j.t. ze zm.), gdyż powołany przepis nakłada na ubezpieczyciela obowiązek spełnienia świadczenia najdalej 30. dnia od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody ubezpieczeniowej. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku Fundusz - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 kc) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody – por. wyrok s.apel. we W. (...) z dnia 14 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 539/13, opubl. L. (...) nr (...), wyrok SN z dnia 16 grudnia 2011r. w sprawie o sygn. akt V CSK 38/11, opubl.L. (...) nr (...) por. wyrok s.apel. w P. (...)z dnia 27 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 494/13 L. (...) nr (...)

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 – 3 kpc i art. 100 kpc oraz w oparciu o treść § 2 pkt 3 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 – j.t.) oraz art. 13 ust. 1 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2020.755 – j.t. ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2020.1546 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.